

ΑΓΙΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ Κ'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΑΠΡΙΛΙΟΣ, 1887.

ΑΡΙΘ. 232.

Συνδρο. ἔτησ. ἐν Ἑλλάδι Δρ. 1.
» » » Ἐξωτερικῆ φρ. 2.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ,

Ἐν ὁδοῦ Σταδίου ἀριθ. 39.

Εἰς οὐδένα, κλητῶν τακτικῶν ἀνταποκριτῶν, στέλλεται ἡ «Ἐφημερίς τῶν Παίδων» ἄνευ προπληρωμῆς.

Ἡ ΣΠΗΛΙΟΔΟΣ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΕΩΣ.

Πάλιν ἀνέτειλλον παιδρά του ἔαρος τὰ κάλλη
πάλιν τὴν τῆς ἀνοίξεωσ λαμβάν' ἢ γῆ μορφήν,
Ἡ ἀηδῶν εἰς φύλλωμα πάλιν γλυκέωσ ψάλλει
πετώσα εἰς ἀειθαλοῦσ φυτοῦ τὴν κορυφήν.

Τὰ ἀνθη ποῦ ἐτάφησαν στὰ πάγη του χειμῶνος
νῦν ἄρωμα σκορπίζουσιν εὐώδεσ ἐξ ἀβρῶν
Πετάλων' ὃ δὲ εὐθαλῆσ καὶ ἀκαθώδῆσ κλώνοσ
του ῥόδου, περιπλέκεται εἰσ κλώνα ἀνθηρόν.

*Ἄνθη ποικίλα καὶ εὐανθη καὶ αὐρα ποῦ συρίζει
κοσμοῦν τὴν ἀνοίειν καθώσ τὸ δένδρον οἱ βλαστοί,
Ἄνθη Ζέφυροσ ἐδῶ φυσᾷ κύμα ἐκεῖ φλοισβίζει
καὶ εἰσ ἀντίποδοσ βουνοῦ ῥυάκιον κροτεῖ.

Παντοῦ ὀρῶνται διανθεῖσ πλήρεισ φυτῶν λειμῶνεσ
τὴν μάγον τῆσ ἀνοίξεωσ κοσμοῦντεσ ἑορτήν,
Ἐν οἰσ οἱ ποικιλόφθογοι κ' αἱ λάλοι ἀηδῶνεσ
τὰς λύρασ τῶν τουρίζουσαι ἕμνοῦν τὸν Ποιητήν.

Ἄνθη γεωργόσ στὸ ἄροτρον τοῦσ βρόασ του ζευγνῶν
καὶ ἕσμα ψάλλων τῶν ἀγρῶν τὴν γῆν ἄροτριᾷ,
Καὶ πᾶσ θνητόσ τὰσ λυγηρόσ ἀκούων τῶν στρουθίων
μολπὰσ, εὐκόλωσ ἔννοεῖ ἢ γῆ πῶσ μειδιᾷ.

*Ἄσμα ἄσ ψάλλωμεν κ' ἡμεῖσ ἀγαπητοί μου φίλοι
μιμούμενοι τὸν ἐν ἀγροῖσ μοχθούντα γεωργόν,
Καὶ μὲ τ' ἀγνά μασ πάντοτε καὶ μειδιῶντα χεῖλη
θερμῶσ ἄσ εὐλογῶμεν τὸν θεῖον Πλαστοργόν.

Μηνὶ Ἀπριλίῳ

ΣΥΓΡ. Μ. ΠΡΕΒΑΙΝΑΣ.

ὍΠΩσ ΘΕΛΕΙΣ ΣΥ.

1. Φιλτατέ μου Σῶτερ, ὅπωσ θέλεισ Σύ.
Σὸν ἔστω τὸ πᾶν μου, καὶ ἐγὼ αὐτόσ.
Χαίρων θὰ λαμβάνω ὃ, τι στέλλεισ Σύ,
ὁπαδόσ σου θέλω νὰ εἶμαι πιστόσ.

2. Ἐκλογή μου εἶναι ἢ πιστότησ Σου,
θέλησιν δὲν ἔχω ἄλλην ἢ τὴν Σὴν.
Τὴν χεῖρά μου βάλλω στὴν παλάμη Σου,
τὸν δύστροπον μάθε τὴν ὑπακοήν.

3. Ἴνα Σοὶ ἀρέσω μένω ἀγρυπνῶν
ἀψηφῶν του κόσμου εὐνοιαν, ὀργήν
Ἐχω δὲ εἰσ πάντα μόνον ὀδηγόν
τὸν γραπτόν Σου λόγον—τὴν θεῖαν Γραφήν.

4. Ἐπὶ γῆσ θὰ εὐρῶ ἴσωσ τὸν σταυρόν,
ἀλλ' ἐνώπιόν Σου δόξαν ἀληθῆ.
Τώρα μ' ἐνθαρρύνεισ στέκων στὸ πλευρόν,
τότε θὰ μὲ κάμῃσ ὄλωσ εὐτυχῆ.

6. Ὅ, τι καὶ ἂν κάμῃσ, Σῶτερ, εἰσ ἐμέ,
δὲν θὰ παύσω ψάλλων τὴν ἀγάπην Σου.
Τὸ μειδιᾶμά Σου μόνον στείλέ με,
καὶ μεταχειρίσου με ὡσ δούλόν Σου.

Δ. Δ.

Η ΧΑΪΔΗ.

Κατ' ἐπιτομήν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

(*188 προηγούμενον φύλλον.)

Μετὰ τὸ πρόγευμα, εὐθὺς ἀφοῦ τὰ κοράσια ἔμειναν μόνα, ἡ Χαΐδη ἠρώτησε τὴν Κλάραν, «Πῶς ἔμπορεῖ τις νὰ κυττάξῃ ἔξω ἀπὸ τὰ παράθυρα κάτω εἰς τὸν δρόμον;»

— Ἀφοῦ ἀνοιξῇ τὰ παράθυρα, εἶπεν ἡ Κλάρα μειδιῶσα, πῶς ἄλλως;

— Ἀλλὰ τὰ παράθυρα εἶναι καρφωμένα καὶ δὲν δύνανται νὰ ἀνοιχθῶσιν!

— Εὐκολώτατα, ἀπεκρίθη ἡ Κλάρα, ἀρκεῖ νὰ ἤξουρη τις τὸν τρόπον. Παρακάλεσε τὸν Σεβαστιανὸν νὰ σὲ δείξῃ καὶ αὐτὸς θὰ τὰ ἀνοιξῇ ἀμέσως. Τοῦτο εὐχαρίστησε τὴν μικρὰν Χαΐδην, ἡ ὁποία ἦτο συνειθισμένη εἰς τὸν ἀνοιχτὸν ἀέρα τῆς πατρίδος τῆς καὶ ἤθελε νὰ βλέπῃ πανταχοῦ.

Μετ' ὀλίγον ἡ Κλάρα ἤρχισε νὰ ἐρωτᾷ τὴν Χαΐδην περὶ τῆς κατ' οἶκον ζωῆς των, αὐτὴ δὲ μὲ ὄλην τὴν ἀφέλειαν καὶ εὐχαρίστως τῆς διηγήθη πῶς ἀπερνοῦσεν ἐπάνω εἰς τὸ ὄρος μὲ τὸν παπποῦ τῆς καὶ τῆς γίδες καὶ πόσον ἠγάπα τὴν ποιμενικὴν ζωὴν!

Ἐνῶ δὲ τὰ κοράσια συναμίλουν τοιοῦτοτρόπως ἦλθε καὶ ὁ διδάσκαλος. Ἀλλὰ πρὶν ἔμβῃ εἰς τὸ σπουδαστήριον, ὅπου ἦσαν τὰ μικρὰ, ἡ κυρὰ Λουκία τὸν ἐσταμάτησε καὶ ἤρχισε νὰ τοῦ λέγῃ τὴν στενοχωρίαν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκετο, ἕνεκα τῆς μικρᾶς χωριατοπούλας, τὴν ὁποίαν εἶχε παραγγείλει νὰ ἔλθῃ ὡς σύντροφον τῆς Κλάρας εἰς τὰ μαθήματά τῆς, ἀλλ' ἡ ὁποία εὐρέθη ὅτι ὄχι μόνον τρόπους χωριάτικους εἶχε, ἀλλ' οὐδὲ νὰ γράφῃ ἢ ν' ἀναγινώσκῃ ἐγνώριζε τὸν παρεκάλεσε δὲ νὰ τὴν ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὴν δυσάρεστον ταύτην θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀκουσίως περιεπλέχθη, κηρύττων, ὅτι τὸ κοράσιον ἦτο ἀκατάλληλον διὰ τὸν σκοπὸν, διὰ τὸν ὁποῖον τὴν ἐχρειάζοντο, καὶ οὕτω νὰ τὴν ἀποστείλουν πάλιν εἰς τὴν πατρίδα τῆς.

Ὁ διδάσκαλος, ὅστις ἦτο ἄνθρωπος προσεκτικός, παρηγόρησε τὴν κ. Λουκίαν, εἰπὼν, ὅτι τὸ κοράσιον πιθανὸν μὲ τὰς ἐλλείψεις τῆς νὰ εἶχε καὶ πολλὰ προτερήματα, τὰ ὁποία θὰ ἦσαν ὠφέλιμα εἰς τὴν μικρὰν Κλάραν, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἔπρεπε τόσον ταχέως νὰ σταλῇ ὅπως εἰς τὴν πατρίδα τῆς, ἀλλὰ νὰ δοκιμασθῇ ἐπὶ ὀλίγον καιρὸν. Ταῦτα εἰπὼν ἤπλωσε τὴν χεῖρά του διὰ νὰ ἀνοιξῇ τὴν θύραν τοῦ σπουδαστηρίου, ὅπου τὰ δύο κοράσια ἐκάθηντο συνομιλοῦντα, ἀλλὰ πρὶν κάμῃ τοῦτο, ἤκουσθη ἔσωθεν τοῦ σπουδαστηρίου θόρυβος συντριβομένων πραγμάτων, ὅταν δὲ ὁ διδάσκαλος ἤνοιξε τὴν θύραν τὸ θέαμα ἦτο πολὺ δυσάρεστον. Ἐπὶ τῆς τραπέζης

ἦσαν ἀνωκάτω τὰ βιβλία, τὰ τετράδια, τὸ μελανοδοχεῖον καὶ ἄλλα πράγματα χρήσιμα εἰς τὴν σπουδὴν, ἐπάνω δὲ εἰς τὴν ὠραίαν καρπέταν εἶχε χυθῆ ἡ μελάνη, καταστρέψασα αὐτὴν διὰ παντός.

Ὁ διδάσκαλος ἔμεινεν ἀφωνος εἰς τὴν θέαν τῆς καταστροφῆς ἐκείνης, ἀλλ' ἡ μικρὰ Κλάρα ἦλθεν εἰς βοήθειάν του, εἰποῦσα, Ἡ Χαΐδη ἔκαμε τοῦτο, τὸ ὁποῖον βλέπετε, ἀλλὰ τὸ ἔπραξε χωρὶς νὰ θέλῃ. Διὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ τιμωρηθῇ. Ἡ πτωχὴ τόσον ταχεῖα καὶ ἐνθουσιαστικῆ ἦτο εἰς τὰ κινήματά τῆς, ἐνῶ μὲ ὠμίλει, ὥστε χωρὶς νὰ συλλογισθῇ ἔσυρε τὸ τραπεζομάνδυλον καὶ ἀνέτρεψεν ὅλα ὅσα ἦσαν ἐπάνω εἰς τὴν τράπεζαν, ἐτρόμαξε δὲ τόσον, ὥστε εὐθὺς ἔτρεξε νὰ κρυφθῇ ἀπὸ τὸν φόβον τῆς. Εἰς τοῦτο φαίνεται νὰ συνετέλεσε καὶ ὁ κρότος τῶν ἀμαξῶν, αἱ ὁποῖαι κατὰ τύχην διεβαίνουν τότε ἔξωθεν ὡς φαίνεται ποτὲ ἡ δυστυχὴς δὲν εἶχεν ἀκούσει τοιοῦτον κρότον!

Ἄλλ' ἡ κυρία Λουκία, ἡ ὁποία εἰς τὸ ἀκουσμα τοῦ κρότου εἰσῆλθε μαζὺ μὲ τὸν διδάσκαλον καὶ ἴστατο μὲ ὑψωμένας τὰς χεῖρας, ἐνῶ ὠμίλει ἡ μικρὰ Κλάρα, ἡδὴ ἐξεφώνησεν, «Ἴδου οἱ πρῶτοι καρποὶ τῆς χωριατοπούλας, τὴν ὁποίαν μᾶς ἔφεραν, δὲν φαίνεται νὰ ἔχῃ καθόλου μυαλό! Ἀλλὰ ποῦ ἐπήγε; Ἐλπίζω, ὅτι δὲν ἔτρεξεν ἔξω εἰς τὸν δρόμον, καὶ μᾶς βάλει καὶ εἰς τὴν ταρᾶχὴν νὰ τὴν ζητοῦμεν!»

Καὶ τῷ ὄντι ἡ Χαΐδη εἶχε τρέξει κάτω εἰς τὴν αὐλὴν καὶ ἴστατο εἰς τὴν ἐξώθυραν συλλογιζομένη, ὡς φαίνεται, τί νὰ κάμῃ, ὅταν ἡ κ. Λουκία κατέβη πρὸς ἀναζήτησίν τῆς. Πιάσασα δ' αὐτὴν ἀπὸ τὸν βραχίονα, τὴν ἐτρόβηξε πρὸς τὰ ἔσω φωνάζασα, «Κι' αὐτὸ ἀκόμη μᾶς λείπει! νὰ φύγῃς καὶ νὰ χαθῆς εἰς τοὺς δρόμους καὶ νὰ σὲ ζητοῦμεν!»

«Ἦκουσα τὸν ἄνεμον συρίζοντα εἰς τὰ πεῦκα, ἀλλὰ δὲν τὰ βλέπω ποῦ εἶναι, καὶ δὲν τὸν ἀκούω πλέον!» Ἦτο ὁ ἦχος συρομένων ἀμαξῶν, ὅστις ἐφάνη εἰς τὴν μικρὰν ὡς ἄνεμος συρίζων εἰς τὰς ἐλάτους καὶ τὰ πεῦκα!

— «Πεῦκα! νομίζεις ὅτι εἴμεθα εἰς τὰ δάση!» ἐξεφώνησεν ἡ κ. Λουκία. Ἐλα μέσα, καὶ πήγαινε ἐπάνω εἰς τὸ σπουδαστήριον, διὰ νὰ ἴδῃς τί κακὸν ἔχεις κάμῃ ἐκεῖ!»

Ἡ Χαΐδη ἠκολούθησε μηχανικῶς τὴν κ. Λουκίαν, ἔμεινε δὲ καὶ αὐτὴ ἐκστατικῆ εἰς τὴν θέαν τῆς ἀνατροπῆς, τὴν ὁποίαν εἶχε προξενήσει διὰ τῆς ἀπροσεξίας τῆς, ὅταν ἤκουσε τὸν κρότον τῶν ἀμαξῶν, καὶ ὑπέθεσεν, ὅτι ἦτο ἄνεμος συρίζων εἰς τὰ πεῦκα τῆς πατρίδος τῆς.

— «Πρόσεξε νὰ μὴ κάμῃς τὸ αὐτὸ ἄλλην φορὰν, —εἶπε πρὸς αὐτὴν ἡ κ. Λουκία, δεικνύουσα

τὴν τράπεζαν καὶ τὴν καρπέταν. Πρέπει νὰ κάθῃσαι ἡσυχῇ καὶ νὰ ἦσαι προσεκτικὴ — ἄλλως θὰ τιμωρῆσαι. Μὴ καταλαμβάνεις;»

— Μάλιστα, — εἶπεν ἡ Χαρδὴ, — σὲ ἐννοῶ — καὶ θὰ προσπαθῆσω νὰ μὴ κάμω πλέον τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον ἐπροξένησα σήμερον.

Ὁ Σεβαστιανὸς καὶ ἡ Τενέττη, ἦλθον τότε νὰ τακτοποιήσωσι τὰ πράγματα καὶ νὰ καθαρῶσι τὴν καρπέταν, ὅθεν ὁ διδάσκαλος ἀνεχώρησε χωρὶς νὰ κάμῃ μάθημα τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

(ἀκολουθεῖ.)

ΤΙΓΡΙΣ ΚΑΙ ΟΦΙΣ Ο ΣΤΕΦΙΓΚΤΗΡ.

ΕΠΙΡΡΟΗ ΚΟΙΝΟΥ ΚΙΝΔΥΝΟΥ.

Ἡ ἐπιρροή, τὴν ὁποῖαν ἐξασκεῖ ὁ κοινὸς κίνδυνος εἰς ἀνθρώπους καὶ ζῶα εἰς θανάσιμον εὐρισκόμενα ἔχθραν πρὸς ἀλλήλα εἶναι θαυμαστὴ — χοῖροι καὶ λύκοι, λέοντες καὶ πρόβατα, ἀνθρωποὶ καὶ ἄρκτοι συχνάκις ἀπειληθέντες ὑπὸ πυρός ἢ ὕδατος συνέζησαν διαρκούντος τοῦ κινδύνου εἰς ἐντελεῖ ἁρμονίαν.

Ὅταν πρό τινων ἐτῶν συνέβη ἡ μεγάλη ἐκείνη πυρκαϊὰ εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ἡ ὁποία ἀπετέφρωσε μὲγα μέρος τῆς χώρας, ὑπερπηθῆσασα εἰς τινα μέρη καὶ ποταμούς, ἠνάγκασε τὰ ποικίλα ζῶα τὰ ζῶντα εἰς τὰ ἐκτεταμένα δάση καὶ πεδιάδας νὰ τρέχωσι παρὰ τὰ πλάγια ἀλλήλων ἐν ὁμοιοῖς, καὶ λησιμονοῦντα τὰς φυσικὰς ὁρμὰς των καὶ ἀκόμη τὴν πείναν καὶ δίψαν των, ἐν μόνον ἀπὸ κοινοῦ νὰ ἐπιδιώκουν, πῶς νὰ σωθῶσιν ἀπὸ τοῦ κοινοῦ ἐχθροῦ — τοῦ πυρός.

Ἄλλοτε πάλιν ἡ πλημμύρα ἠνάγκασε ζῶα ἐχθρικῶς πρὸς ἀλλήλα διακειμένα νὰ καταφύγουν πρὸς ἀσφάλειαν εἰς τὸ αὐτὸ μέρος καὶ νὰ μείνουν ἐκεῖ μέχρις οὗ παρῆλθεν ἡ ὄρμη τῶν ὑδάτων, ἂν καὶ ἦσαν πολὺ στενοχωρημένα.

Εἰς μίαν τοιαύτην πλημμύραν, ἐνῶ ψαράς τις ἦτο εἰς τὸ πλοιάριόν του, αἰφνης ἐπήδησαν ἐντὸς

αὐτοῦ μίαν ἄρκτος, εἰς λύκος καὶ εἰς λέων, καὶ ἔμεινον ἡσυχά, ἕως οὗ παρῆλθεν ἡ πλημμύρα πρὸς μέγιστον φόβον τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ πάλιν ἀνεχώρησαν χωρὶς οὔτε τὸ ἐν τὸ ἄλλο νὰ βλάψουν, οὔτε τὸν ἀνθρωπον!

Ἡ παρούσα εἰκὼν παριστᾷ μίαν τίγριν καὶ ἓναν ὄφιν, ὅστις ἕνεκα τῆς ἕξως τοῦ νὰ περιτυλίσῃ τὸ σῶμα τοῦ ζῶου, κατὰ τοῦ ὁποῖου ἐπίπτει, μὲ τὸ ἴδιόν του σῶμα καὶ νὰ συσφίγγῃ τόσον δυνατὰ, μεταχειριζόμενος ὡς βοηθητικὸν μέσον καὶ κανέν δένδρον, ὥστε νὰ συντρίβῃ τὰ ὀστά του καὶ ἔπειτα νὰ τὸ καταπίνῃ ὑλόκληρον, ὠνομάσθη *Βόας Στεφιγκτήρ*. Τὸν ὄφιν τοῦτον τρέμουν ὅλα τὰ ζῶα καὶ τὰ θηρία· τόσον τρομερὸς καὶ ἀκαταμάχητος εἶναι! Καὶ ὅμως βλέπομεν τὰ ζῶα ταῦτα καθήμενα ἡσυχῶς ἐπὶ ἐνός ξύλου, διότι ἐπαπειλοῦνται ὑπὸ πλημμύρας ὑδάτων.

Ὅχι μόνον δὲ ἀπὸ τὰ ζῶα, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ὁ κοινὸς κίνδυνος ὅχι μόνον ἀφαιρεῖ πρὸς καιρὸν τὴν ἔχθραν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐνόμι εἰς ἐν πρὸς ἀμοιβαίαν ὑπεράσπισιν, ὅταν δὲ παρέλθῃ ὁ κίνδυνος ἀναλαμβάνουν πάλιν τὴν προτέραν αὐτῶν ἔχθραν!

Ἡ Ἁγία Γραφή ὁμοῦς λέγει ὅτι θὰ ἔλθῃ ἐποχή, κατὰ τὴν ὁποῖαν διὰ τῆς ἐπιρροῆς τοῦ Εὐαγγελίου, ὅχι μόνον αἱ μάχαι καὶ αἱ ἐριδες καὶ οἱ

πόλεμοι μεταξύ τῶν ἀνθρώπων θὰ παύσουν, ἀλλὰ καὶ μεταξύ τῶν θηρίων τῆς γῆς θὰ ἐπέλθῃ συμπιλίωσις καὶ εἰρήνη. Ἄς προσευχώμεθα πάντες, μικροὶ καὶ μεγάλοι, νὰ ἔλθῃ ταχέως ἡ ἐποχὴ αὕτη κατὰ τὴν ὁποῖαν θέλει βασιλεύει καθ' ἑλὴν τὴν γῆν διηνεκῆς εἰρήνη καὶ χαρὰ.

Κωνσταντῖνος ὁ ἐπονομασθεὶς Μέγας ἦτο υἱὸς Κωνσταντίνου τοῦ Χλωροῦ, ὁστις συνῆρχε μετὰ τοῦ Μαξιμίνου εἰς τὸ Δυτικὸν Ῥωμαϊκὸν Κράτος, ἐγεννήθη δὲ τὸ 274 π. Χ.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του ἔλαβε τὴν θέσιν αὐτοῦ καὶ κατὰ μικρὸν διὰ τῆς στρατηγικῆς αὐτοῦ ἰκανότητος, ἀνδρείας καὶ φρονήσεως κατέστη ὁ μόνος κύριος τοῦ ἀπεράντου Ῥωμαϊκοῦ Κράτους.

Τὸ 324 ἐνηγ-

καλίσθη τὸν Χριστιανισμόν, ἀλλὰ δὲν ἐβαπτίσθη εἰμὴ ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου του, μετέθεσε δὲ τὴν πρωτεύουσάν του Κράτους του ἀπὸ τῆς Ῥώμης εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος ἦτο ὁ συγκαλέσας τὴν πρώτην Οἰκουμενικὴν Σύνοδον ἐν Νικαίᾳ τῆς Βιθυνίας τὸ 325. ἀπέθανε δὲ τὸ 337 ἐν Κωνσταντινουπόλει.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ο ΜΕΓΑΣ.

Πρὸς ἐκτενεστέραν περιγραφὴν τῆς ζωῆς, τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῶν πράξεων τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου παραπέμπομεν τοὺς μικροὺς μας ἀναγνώστας ἢ κάλλιον τοὺς γονεῖς αὐτῶν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, τὴν συγγραφῆσαν μὲν ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς ἱστορίας ἐν τῷ Ἑθνικῷ Πανεπιστημίῳ, κ. Κ. Παπαρηγοπούλου, φιλοκάλως δὲ ἐκδοθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἤδη κατέχοντος τὴν πρώτην θέσιν μετὰ τῶν τυπογράφων μας, κ. Α. Κωνσταντινίδου ἐκ τῶν πειστηρίων τοῦ ὁποῖου ἐξεδόθη ἤδη καὶ ὁ τρίτος τόμος τῆς ἱστορίας ταύτης. Τοὺς τρεῖς τούτους τόμους συνοδεύει Ἄτλας μετὰ χρωματισμένου καὶ περιχρῶσου ἐξωφύλλου περιλαμβάνων ὠραίους ἐγχρῶμους γεωγραφικοὺς πίνακας τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνισμοῦ, τοῦ Μακεδονικοῦ Ἑλληνισμοῦ, τοῦ Μεσαιωνικοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τοῦ καθ' ἡμᾶς Ἑλληνισμοῦ μετὰ τῶν παρα-

κειμένων Σλαυτικῶν, Ῥουμουνικῶν καὶ Ἀλβανικῶν χωρῶν, ἐτι δὲ πίνακας τῶν Μαχῶν τῶν Πλαταιῶν, Σαλαμίνος, τοῦ Γρανικοῦ, τῆς Μαντινείας, τῆς ἐν Ἰσῶ καὶ τῶν Γαυγαμήλων, ἐτι δὲ 4 φωτοτυπικὰς εἰκόνας Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, τοῦ ναοῦ τῆς Ἁγίας Σοφίας, τοῦ ἐσωτερικοῦ αὐτῆς καὶ τῆς τοῦ Βασιλείου τοῦ Β'. Ὅλα ταῦτα δίδονται δωρεὰν εἰς τοὺς ἀγοράζοντας τοὺς τρεῖς ἐκδοθέντας ἤδη τόμους. Τὸ πολὺ μέρος τοῦτο σύγγραμμα πρέπει νὰ ἦναι εἰς πᾶσαν οἰκογενεῖαν πρὸς ἀνάγνωσιν. Εἶναι δὲ τόσον εὐληπτον καὶ καλῶς συγγραμμικόν, ὥστε πάντες δύνανται νὰ τὸ ἐννοοῦν καὶ ὠφελῶνται ἐκ τῆς ἀναγνώσεως αὐτοῦ.

Τὴν ἱστορίαν ταύτην συνιστᾶμεν εἰς πᾶσας τὰς οἰκογενείας, ἐλπίζοντες, ὅτι ὁ φιλόκαλος ἐκδότης κ. Α. Κωνσταντινίδης θέλει οὕτω φιλοτιμηθῆναι νὰ ἐκδόσῃ καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἐθνοφελῆ συγγράμματα.

Ο ΠΡΙΓΚΨ ΒΙΣΜΑΡΚ ΩΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ,

Ο ΒΙΣΜΑΡΚ ΥΠΟ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΝ ΕΠΟΨΙΝ ΘΕΩΡΟΥΜΕΝΟΣ.

Μέχρι τινός εποχής, κατά την οποίαν ο Βί-
μαρκ ένυμφεύθη δέν έδειχνε κανέν σημεϊον του
μέλλοντος μεγαλείου ή των θρησκευτικών του
φρονημάτων.

Είς τό Πανεπιστήμιον τής Γοττιγγης ήτο
διάσημος και έπιτυχής μονομάχος, μονομαχήσας
28 φορές χωρίς να πληγωθής είμη άπαξ, αλλά και
τότε ουχι από τόν αντίπαλόν του, άλλ' από δι'ένος
τό μέρος τής σπάθης του, τό όποιον άποκοπέν
τών κτυπημάτων του, τόν έκτύπησεν είς τό πρό-
σωπον και τώ έπροξένησε πληγήν, τής όποιας
ή ουλή φαίνεται άκόμη επί τής σιαγόνας του.

Όταν άπεσύρθη είς Πομερανην διά να έπι-
στατήση έν κτήμα του πατρός του, έγινετο γνω-
στός υπό τό όνομα, *Λυσσαζμένος Βίμαρκ!* και
ήτο ο τρόμος όλης τής περιχώρου!

Μέ όβλας ταύτας τας νεανικάς παρεκτροπάς

του ο Βίμαρκ ήτο έπιμελής μαθητής—εμελέτησε
τόν Σπινόζαν με πολλήν προσοχήν, εξέμαθε έν-
τελώς τήν Γαλλικήν και Άγγλικήν και διεύθυνε
τό κτήμα του πατρός του με πολλήν έπιτυχίαν.

Τό 1847 ένυμφεύθη κόρην ανήκουσαν είς ευ-
σεβή οικογένειαν, καταγομένην εκ των Μοραβια-
νών αδελφών, εκκλησίαν Ευαγγελικήν. Όταν ο
πατήρ της έμαθε, ότι ή μονογενής του θυγάτηρ
ήρωτεύετο τόν άγριον αύτών γείτονα, ήσθάνθη
ώς να έκτυπήθη υπό κεραυνού, αλλά κανέν εμπό-
διον δέν παρενέβαλεν είς τούς γάμους της.

Άφού όμως ένυμφεύθη ο Βίμαρκ κατέστη έν-
θερμος χριστιανός. Η ενεργητικότης τής φύσεός
του, ήτις πρότερον έξεδηλούτο είς βιαιοπραγίας,
τόρα έλαβεν άλλην βοπήν, και μετά έν έτος εξελέ-
χθη μέλος τής Γενικής Διαιτης τής Έπαρχίας του.

Έκ των έπιστολών, τας όποιας κατά τήν έπο-
χήν εκείνην έγγραφε προς τήν σύζυγόν του, κατα-
φαίνεται, ότι ή άπιστία, είς τήν όποιάν είχεν έμα-

πνεύσει και ούτος κατά την νεότητά του, δεν είχε μίψει βαθειάν ρίζαν εις την καρδίαν του.

Ἐπισκεφθεὶς ποτὲ τὸ Βισβάδεν, τὸν τόπον τῶν νεανικῶν ἀνοησιῶν του, ἠσθάνθη λύπην εἰς τὴν ἐνθύμησιν αὐτῶν, ἐπιστρέψας δὲ οἴκαδε εἶπεν εἰς τὴν σύζυγόν του τὰ ἑξῆς—«Πολλάκις εἰκοσαετῆς ἐκένωνον τὸ φλασκίον τοῦτο πλήρες ἀφριζούσης μπήρας. Εἶθε ὁ Κύριος νὰ μὲ ἐνισχύη τοῦ λοιποῦ μὲ τὸ καθαρόν του νέκταρ!»

Ἐκτοτε δὲ ὁλόκληρος ἡ ζωὴ του μετεβλήθη. Ὅτι πρότερον ἐθεώρει μέγα, ἤδη τῷ ἐφαινετο μικρὸν καὶ μηδαμινόν.

Γράφων ποτὲ εἰς τινα φίλον του ἔλεγεν—«Δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω πῶς λογικὸς ἄνθρωπος, ὅστις συλλογίζεται καὶ κρίνει περὶ ἑαυτοῦ, ἀλλὰ δὲν γνωρίζει τὸν Θεόν ἢ προτιμᾷ νὰ μὴ τὸν γνωρίζη, δύναται νὰ ζῆ ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ἰδίας ἑαυτοῦ περιφρονήσεως καὶ ἐξουθενώσεως. Ἐὰν εἶχον νὰ ζήσω (τώρα, ὡς ἔζων τότε, χωρὶς Θεοῦ, χωρὶς σοῦ, χωρὶς τῶν τέκνων μας, τίποτε δὲν θὰ μὲ ἐμποδίζει ἀπὸ τοῦ νὰ θέσω τέλος εἰς τὴν τοιαύτην ἀθλίαν ζωὴν μου. Καὶ ὅμως οἱ περισσότεροι τῶν συμπαθητῶν καὶ φίλων μου εἶναι τοῦ εἶδους τούτου καὶ ἐντούτοις ζῶσιν!»

Ἐπιστολὴ τις, τὴν ὑποίαν ἔγραψε πρὸς τὸν γυναικάδελφόν του εἰς τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ του, εἶναι πλήρης χριστιανικῆς ὑποταγῆς καὶ ἐλπίδος. Ἀναγνωρίζει δὲ ἐν αὐτῇ ὁ Βίσμαρκ ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀβοήθητος, ὅταν ὁ Θεὸς δὲν θέλει νὰ τὸν βοηθήσῃ· τελειώνει δὲ τὴν ἐπιστολὴν γράφων ὅτι δὲν πρέπει νὰ προσηλούμεθα εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, οὐδὲ νὰ τὸν θεωρῶμεν ὡς παντοτεινὴν κατοικίαν μας.

Ὁ διάσημος Καρλάυλος ἐθεώρει τὸν Βίσμαρκ ὡς τὴν ὑψίστην ἰσχύϊν ἐν Εὐρώπῃ, ἀλλ' ἢ ἐν λόγῳ ἐπιστολῇ δεικνύει, ὅτι εἶναι ἐπίσης πρᾶος ὡς εἶναι ἰσχυρός.

Ὁ Βίσμαρκ κηρύττει ἀνευδοιάστως ὅτι ἀνευ τῆς πίστεως του δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ διατηρηθῆ ὑπὸ ὑπὸ τὸ βάρος τόσων κόπων καὶ ἐνοχλήσεων, αἰτινες καθ' ἑκάστην τὸν ἐπιβαρύνουσιν.

Διαρκούντος τοῦ Γαλλογερμανικοῦ πολέμου, ὁ Βίσμαρκ, ὅτε διέτριβεν ἐν Φερριέρα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Ρόσχιλδ, ὁμιλῶν μετὰ τοῦ Δόκτορος Βουσχίου ἐξέφρασε τοὺς ἀξιωμαθηνότους τούτους λόγους—«Ἐὰν δὲν ἦμην ἀληθὴς χριστιανός, δὲν θὰ ἔμενον οὐδεμίαν ὥραν εἰς τὴν θέσιν μου. Ἐὰν δὲν ἐπιστηριζόμην εἰς τὸν Θεόν μου, δὲν θὰ ἦλπιζον τόσον ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας τοῦ κόσμου τούτου. Ἐννοεῖται ὅτι ἔπρεπε νὰ φροντίσω διὰ τὰ πρὸς τοῦ ζῆν, καὶ θὰ κατεῖχον ἀρκετὰ καλὴν θέσιν, — ἀλλὰ... δὲν θὰ ἐσκοτιζόμην τοσοῦτον, οὐδὲ

θὰ εἰργαζόμην ἀδιακόπως ὅπως ἤδη πράττω, ἐκθέτων ἑαυτὸν εἰς ποικίλας παραχὰς καὶ ἐνοχλήσεις, εἰάν δὲν εἶχον τὴν συναίσθησιν, ὅτι πρέπει νὰ πράξω τὸ καθήκόν μου χάριν τοῦ Θεοῦ. Ἐὰν δὲν ἐπίστευον ὅτι ὁ Θεὸς εἶχε προωρισμένον τὸ Γερμανικὸν ἔθνος διὰ τι καλὸν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, θὰ παρητούμην διὰ μιᾶς τῆς διπλωματίας, ἢ δὲν θὰ τὴν ἀνεδεχόμην ποσῶς. Βαθμοὶ καὶ ἀξιώματα οὐδεμίαν ἔχουσι δι' ἐμὲ ἐλκυστικότητά. Τὴν σταθερότητα, τὴν ὁποίαν δεικνύω ἐπὶ τόσα ἔτη ἐναντίων ἀπειρῶν ἐναντιοτήτων καὶ ἀτοπημάτων ὀφείλω εἰς τὴν σταθερὰν πίστιν μου. Ἀφαιρέσον ἀπ' ἐμοῦ τὴν πίστιν ταύτην καὶ θὰ ἀφαιρέσης δυνάμεις εἰς τὴν πάτριον γῆν. Ἐὰν δὲν ἦμην καλὸς καὶ πιστὸς χριστιανός, εἰάν δὲν εἶχον τὴν ὑπερφυσικὴν βᾶσιν τῆς θρησκείας, ἡ Γερμανία ποτὲ δὲν θὰ εἶχε τοιοῦτον Καγκελλάριον!»

Εἰς τὴν αὐτὴν, ἀντὶ τούτου δηλ. τῆν πίστιν, ὁ Βίσμαρκ ἀποδίδει τὸ ἰσχυρὸν συναίσθημα τοῦ καθήκοντος, τὸ ὁποῖον ἐπικρατεῖ μεταξὺ τοῦ Γερμανικοῦ στρατοῦ. «Τὸ αἶσθημα τοῦτο, λέγει, ἐπικρατεῖ εἰς ὅλον τὸν στρατὸν, εἰς ὅλας τὰς τάξεις τοῦ Γερμανικοῦ ἔθνους. Ὁ ἀπλοῦς στρατιώτης συγκατατίθεται νὰ φονευθῆ μόνος εἰς τὸ σκότος, ὅταν τὸ καθήκον του ἀπαιτεῖ παρ' αὐτοῦ καὶ τεθῆ εἰς τοιαύτην ἐπικίνδυνον θέσιν. Ὁ Γερμανὸς στρατιώτης,—εἶπεν ὁ Βίσμαρκ,—γνωρίζει ὅτι ὑπάρχει εἰς, ὅστις τὸν βλέπει, καὶ ὅταν ὁ ἀξιωματικὸς του δὲν δύναται νὰ τὸν ἴδῃ, καὶ διὰ τοῦτο ἐκτελεῖ ἀκριβῶς καὶ εὐσταθῶς τὸ καθήκον του!»

Εἰς τὸν Βίσμαρκ φαίνεται ἀκατανόητον πῶς ἄνθρωποι δύνανται νὰ ζῶσιν ἐν ὁμοιοῖα ἀνευ πίστεως εἰς τὴν θεῖαν ἀποκάλυψιν—τὴν Ἁγίαν Γραφήν—τὴν μέλλουσαν ζωὴν εἰς Θεόν, ὅστις ἀγαπᾷ τὸ καλὸν καὶ θὰ κρίνῃ ἐπὶ τέλους τὸν κόσμον.

Ἡ θρησκεία μὲ τὸν Βίσμαρκ εἶναι τὸ μόνον θεμέλιον τοῦ καθήκοντος, τῆς τάξεως, πάντων ὅσα συγκρατοῦσι τὴν κοινωνίαν καὶ πάντων ὅσα κάμνουν τοὺς ἀνθρώπους νὰ ἐμμένωσιν εἰς τὰ κοπιώδη ἔργα των. Τὰ ἔθνη εἶναι ὑπόχρεα κατὰ τὸν Βίσμαρκ, νὰ μεταχειρίζωνται τὴν δύναμιν καὶ ἐξουσίαν των συμφῶνως πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὅπως ἀποκαλύπτηται εἰς τὸ Εὐαγγέλιον· ἀνευ δὲ τῆς θρησκευτικῆς βάσεως δὲν θὰ δυνηθῶσι νὰ ἀντισταθῶσι κατὰ τοῦ κοινωνισμοῦ. Ἡ λόγχη μόνον παρεμβαίνει μεταξὺ τῶν κακούργων καὶ τῶν φιλησύχων πολιτῶν, ἐν ᾗ ἡ ἀπιστία ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον τὴν πίστιν του. Ἡ νομοθεσία ἥτις ἐξαρτᾷ τὴν δημοτικὴν ὑπαρξίν ἐκ τῆς πίστεως εἰς πᾶσαν περίστασιν τῆς ζωῆς εἶναι ἡ ἰδανικὴ νομοθεσία τοῦ Βίσμαρκ καὶ ὑπὲρ τῆς ἰδρύσεως τοιαύτης νομοθεσίας ἀγωνίζεται καὶ μοχθεῖ.

Όταν ο Βίσμαρκ έσπευδε να ανταμώση τον αυτοκράτορα Ναπολέοντα Γ' εν Σεδάν, όλα τα πράγματα έκειντο εις τὸ δωμάτιόν του εν άταξία. Μεταξύ αὐτῶν ἐπὶ τοῦ πατώματος εὐρίσκειτο και μικρόν τι βιβλίον περιέχον ἑδάφια ἐκ τῆς Γραφῆς διὰ καθημερινήν χρῆσιν, φέρον τὸν τίτλον «καθημερινὰ ἀναφορικὰ διὰ τοὺς πιστοὺς χριστιανοὺς.» Ἐκ τούτου συνειθίζεν ὁ Βίσμαρκ νὰ ἀναγινώσῃ πᾶσαν ἑσπέραν.

Ὁ Βίσμαρκ εἶναι προσέτι ἀκριβῆς τηρητῆς τῆς Κυριακῆς.—“Ὅλοι δὲ οἱ ἐργαζόμενοι εἰς τὰ κτήματά του εἶναι ὑπόχρεοι νὰ ἀναπαύωνται τὴν Κυριακὴν.

Τοιοῦτος ὁ μέγας διπλωμάτης τοῦ αἰῶνός μας τὸ δὲ μυστικὸν τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς ἐπιτυχίας του εἶναι ἐντὸς τῆς συλλήψεως ὄλων — εἶναι ἡ εὐσέβεια, ἥτις κατὰ τὸν Ἀπόστολον εἶναι χρῆσιμος εἰς ὄλους, δίδουσα ὑπόσχεσιν τῆς παρούσης ζωῆς καὶ τῆς μελλούσης.

ΜΕΣΙΚΑΝΟΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ.

ΚΑΙ ΤΡΙΤΗ ΣΥΡΡΑΓΓΕ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΛΠΕΙΣ.

Οἱ μικροὶ ἀναγνώσται τῆς «Ἐφ. τῶν Παιδῶν» γνωρίζουν, ἀπὸ διαφόρους εἰδήσεις δημοσιευθείσας εἰς αὐτήν, ὅτι εἰς τὰ ὄρη τῶν Ἀλπεων κατεσκευάσθησαν μέχρι τοῦδε δύο σύρραγγες, δηλ. ὅσαι ἱκαναὶ νὰ χωρέσουν ἀμαξοστοιχίαν σιδηροδρόμου διερχομένην διὰ μέσου αὐτῶν. Ἡ

μία εἶναι ἡ τοῦ ὄρους Σενῆ καὶ ἡ ἄλλη τοῦ Ἀγίου Γοτθάρδου· ἡ πρώτη ἐνώνει τὴν Ἰταλίαν μετὴν Γαλλίαν, ἡ δευτέρα τὴν Ἰταλίαν, μετὴν Ἑλβετίαν. Ἐντὸς ὀλίγου ἄρχονται αἱ ἐργασίαι πρὸς κατασκευὴν τρίτης σύρραγγος, τῆς Ἀλβεργείου, ἥτις ἐνώνει τὴν Ἰταλίαν μετὴν Αὐστριακὴν Τυρολίαν.

Ἡ πρώτη ἔχει μήκος 7 1/4 μιλίων, καίται δὲ

4,000 υπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, ἔδαπανήθησαν δὲ πρὸς κατασκευὴν αὐτῆς 20,000,000 φράγκων φέρει καὶ ἀπὸ τοῦ Τουρτίνου εἰς Ταμβερύ.

Ἡ τοῦ Ἀγίου Γοτθάρδου ἐνώνει τὴν Λουκέρνην κατ'εὐθείαν μὲ τὴν λιμνὴν Μαγιόραν καὶ Κέμο καὶ ἤτις μετὰ τοῦ Μιλάνου εἶναι δὲ 9 1/4 μιλίων τὸ μῆκος καὶ ἐστοίχισε 57,000,000 φρ.

Ἡ τρίτη εἶναι βραχυτέρα τῶν δύο ἄλλων, μόνον 6 1/2 μιλ., ἀλλ' ὅμως κίτται 1000 πόδας ὑψηλότερον τῶν ἄλλων. Διὰ τῆς σύραγγος ταύτης συγκοινωνεῖ κατ'εὐθείαν τὸ Ἰνσβρουκ εἰς τὴν Αὐστριακὴν Τυρολίαν μετὰ τῆς Ζυρίχης, θὰ στοιχίσῃ δὲ περὶ τὰ 100,000,000 φρ. καὶ θὰ ἴναι σπειροειδής.

ΠΩΙΚΙΣΚΛΚΑ

ΤΙ ΕΠΡΑΞΕ ΜΙΑ ΓΥΝΗ,

Πρό τινα ἑτῶν ἡ κυρία Βέλου, νεάνις Ἀγγλίσ, ἡ ὅποια ἐσπούδασε τὴν ἱατρικὴν καὶ μετέθις εἰς τὰς Ἰνδίας ὡς ἱεραπόστολος, προσεκλήθη ποτὲ ὑπὸ τῆς συζύγου ἑμποίου τινὸς ἡγεμόνος τοῦ Πουννά, ἡ ὅποια ἦτο ἀσθενής.

Τὸ Πουννά ἀπέχει περὶ τὰ 100 μίλια, ἀπὸ τὰ μέρη ὅπου κα τοικοῦσι λευκοὶ ἄνθρωποι, διότι ὡς γνωστὸν οἱ κάτοικοι τῆς Ἰνδίας εἶναι μελαφοί.

Οἱ φίλοι τῆς τῆν συνεβούλευον νὰ μὴ υπάγῃ, ἀλλ' ἐκεῖνη ἀπεφάσισε νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν φωνὴν τοῦ καθήκοντος καὶ μετέβη εἰς Πουννά, διὰ δὲ τῆς ἱατρικῆς τῆς βοηθείας ἡ πρὶν κηπέσσα ἑθεραπεύθη.

Ἐνῶ δὲ ἠτοιμάζετο νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Δουκνῶ, ὅπου εἶχε τὴν διαμονὴν τῆς, ἡ πρὶν κηπέσσα τὴν παρεκάλεσθ ἑσθμῶς, ὅταν ἐπιστρέψῃ εἰς Ἀγγλίαν, νὰ εἴπῃ εἰς τὴν μεγάλην Αὐτοκράτειραν Βικτωρίαν ὅτι ἐπειδὴ δὲν εἶναι σφχωρημένον εἰς τὰς γυναῖκας τῶν Ἰνδιῶν νὰ καλοῦν ἱατροὺς ἄνδρας πρὸς ἐπίσκεψίν των, ὅταν πύσχουν, ἀποθνήσκει μέγας ἀριθμὸς αὐτῶν ἄνευ ἱατρικῆς βοηθείας. Διὰ νὰ μὴ τὸ λησμονήσῃ δὲ, ἔφερε πρὸς αὐτὴν χαρτὶ καὶ μελάνην καὶ κονδύλιον καὶ μὲ δάκρυα τὴν παρεκάλεσε νὰ γράψῃ τὴν αἴτησίν τῆς εἰς τὴν Βικτωρίαν διὰ νὰ σταλῇ γυναῖκας ἱατροὺς. Ἐπειτα λαβοῦσα ἐκ τοῦ λαμοῦ αὐτῆς χρυσὴν τίσρα θήκην, ἔθηκε τὸ ἔγγραφον ἐντὸς καὶ τὴν ἐπέγραψεν ἐπὶ τοῦ τραχήλου τῆς α. Β.

Ἡ α. Β. μετὰ ἐν ἑτος ἐπέστρεφεν εἰς Ἀγγλίαν καὶ ἐζήτησεν ἰδιαιτέρην ἀκρόασιν παρὰ τῆς Βασιλισσῆς Βικτωρίας, εἰς τὴν ὅποιαν ἐνεχείρισε τὴν αἴτησιν τῆς Ἰνδῆς Ἡγεμονίδος διὰ ἱατρικὴν βοήθειαν, ἡ δὲ Μεγαλειότης τῆς ἰσοῦτον συνεκινήθη ἐκ τῆς αἰτήσεως ὥστε γράφῃ πρὸς τὴν σύζυγον τοῦ Ἀντιβασιλέως τῶν Ἰνδιῶν, λόρδου Δούμφρεν, νὰ σχηματίσῃ ἑσκαιρίαν σκοπὸς τῆς ὅποιας θέλει εἶσθαι ἡ ἀποστολὴ γυναικῶν ἱατρῶν εἰς Ἰνδίας πρὸς βοήθειαν τῶν ἑνοπιῶν γυναικῶν, ἀποτέλεσμα δὲ τούτου ὑπῆρξεν, ὅτι πολλαὶ γυναῖκες ἱατροὶ ἐστάλησαν εἰς Ἀγγλίαν, ἰδρυθὴ δὲ καὶ νοσοκομεῖον ἰδιαιτέρον διὰ τὰς γυναῖκας τῶν ἰθαγενῶν.

Ἴδου τί δύναται νὰ πράξῃ μία γυνή. Ἐὰν ἡ α. Β. ὑπῆκουεν εἰς τὰς συμβουλίας τῶν φίλων τῆς καὶ ἀπὸ φόβου δὲν μετέβαιναν εἰς Πουννά, αἱ γυναῖκες τῶν Ἰνδιῶν οὐδέποτε πιθανόν θὰ εἶχον ἰδίους ἱατροὺς καὶ ἴδιον νοσοκομεῖον.

ΠΟΣΟΙ ΗΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΑΝΑΓΙΝΩΣΚΟΥΝ.

Κατὰ τινα στατιστικὴν δημοσιευθεῖσαν ἐσχάτως ἀγγλιστί, ὁ ἀριθμὸς τῶν δυναμένων νὰ ἀναγινώσκουν προσώπων 15 ἐτῶν

τὴν ἡλικίαν εἶνε ἐν μὲν τῇ Γερμανίᾳ.....	94 τοῖς ἑκατὸν
Ἐν τῇ Μεγάλῃ Βρετανίᾳ.....	91 91 "
" Αὐστρία.....	88 "
" Γαλλία.....	88 "
" Ἰταλία.....	74 "
" Ἰσπανία.....	69 "
" Ῥωσσία.....	533 "
" Ἑλλάδα.....	" "

ὁ ἀριθμὸς τῶν δυναμένων νὰ ἀναγινώσκουν, καὶ γράφουν καὶ γνωρίζοντων τὰς τέσσαρας ἀπλᾶς πράξεις τῆς ἀριθμητικῆς.....

Ἐν μὲν τῇ Γερμανίᾳ εἶναι.....	88 τοῖς ἑκατὸν
Ἐν τῇ Μεγάλῃ Βρετανίᾳ.....	81 "
" Γαλλία.....	77 "
" Αὐστρία.....	75 "
" Ἰταλία.....	63 "
" Ἰσπανία.....	49 "
" Ῥωσσία.....	39 "

ὁ ἀριθμὸς τῶν γνωρίζοντων πλείονας τῆς μιᾶς τῶν Εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν εἶναι ἐν μὲν τῇ Γερμανίᾳ.....

Ἐν τῇ Μεγάλῃ Βρετανίᾳ.....	34 "
" Αὐστρία.....	61 "
" Γαλλία.....	29 "
" Ἰταλία.....	28 "
" Ῥωσσία.....	23 "
" Ἰσπανία.....	13 "

Τελευταίον ὁ ἀριθμὸς τῶν ἔχοντων γνώσιν τῶν κλασικῶν συγγραφέων εἶναι ἐν μὲν τῇ Γερμανίᾳ.....

Ἐν τῇ Μεγάλῃ Βρετανίᾳ.....	21 "
" Γαλλία.....	20 "
" Ἰταλία.....	16 "
" Αὐστρία.....	13 "
" Ἰσπανία.....	7 "
" Ῥωσσία.....	2 "

Ὁ ἀριθμὸς τῶν διελθόντων πλοίων διὰ Δαρδανελλίων κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ τῆς πρώτης Μαρτίου 1885, μέχρι τῆς 28 Φεβρουαρίου 1886 ἀνέρχεται εἰς 9,898 πλοία 4 ἑκατ. καὶ 350,600 τόνων. Ἐν τῇ κινήσει ταύτῃ τὴν πρώτην θέσιν κατέχει ἡ Ἀγγλία διὰ 2,113 πλοίων 2,095,818 τόνων* ἀκολούθως ἔρχεται ἡ Γαλλία μετὰ 329 πλοίων 484,421 τόνων τὴν τρίτην θέσιν κατέχει ἡ Αὐστρουγγαρία μετὰ 420 πλοίων 410,408 τόνων τὴν τετάρτην δὲ θέσιν κατέχει ἡ Ἑλλὰς ἢς διήλθον 217 ἀμύπλοια, καὶ 1,279 ἰστιοφόρα χωρητικότη-τας 366,191 τόνων.

ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΥ ΠΑΡΑΙΝΗΣΕΙΣ

- Φύλακτε τὴν ἀξιοπρέπειάν σου, χωρὶς νὰ φαίνεσαι δι εἶσαι ὑπερήφανος.
- Κράτει τὴν ὀργὴν σου.
- Ἐσο ἀκρῆς καὶ μεθοδικὸς καὶ ποτὲ μὴ ὀλιγοφύχει.
- Τῆρει τὴν ἀπάθειάν σου καὶ μένε εἰς τὰς πεποιθήσεις σου.
- Ποτὲ μὴ πράττῃς τι βεβιασμένως.
- Ἐγείρου ἑνώρις, καὶ οἰκονόμησον τὸν καιρὸν σου.
- Ἄσκού εἰς τὴν ἐγκρατεῖαν.
- Ἐσο γλυκὺς καὶ εὐλόφων εἰς πάντας.
- Μὴ θεωρῆς τίποτε ἀνάτεον προσοχῆς, τὸ ὅποιον ἀναφέρεται εἰς τὴν διαγωγὴν, ἢ δύναται νὰ ἐπηρεάσῃ αὐτὴν ἐπιτημίως.
- Προφυλάττου εἰς τὰς συνδιαλέξεις καὶ ἔσο βραδὺς εἰς τὸ ὀμιλεῖν.
- Ποτὲ μὴ εἰσχωρήσῃς εἰς ἀνηθικούς ἢ βλαπτικὰς δοξασίας.
- Εἰς διας σου τὰς πράξεις καὶ ὑποθέσεις ἐνθυμού, ὅτι θὰ δώσῃς μίαν ἡμέραν ἀκριβῆ λογαριασμὸν.